

Πότε δυστυχούμε;

/ Θεολογία και Ζωή

π. λίβυος

Πότε δυστυχούμε; Συνήθως όταν δεν αποδεχόμαστε την πραγματικότητα.

Δεν συμφιλιωνόμαστε με τον εαυτό μας, και ιδιαιτέρως με τον σκοτεινό κομμάτι του, εκείνο που θέλουμε να κρύψουμε ακόμη και απ' εμάς τους ίδιους.

Απεχθανόμαστε αυτό που είμαστε για αυτό και στη καθημερινότητα μας υποδυόμαστε ρόλους, ώστε να μην ζήσουμε ποτέ την πραγματικότητα μας.

Έτσι όμως, φεύγουμε μακριά από την πατρίδα της ψυχή μας.

Ξενιτευόμαστε στην φαντασία που έχει εχθρό της την πραγματικότητα.

Η θεραπεία ξεκινάει πάντα με την αποδοχή.

Κανείς δε μπορεί να καθαρίσει έναν χώρο εάν πρώτα δεν αποδεχθεί ότι έχει βρωμιά.

Είμαι πλέον πεπεισμένος ότι η θέα είναι εκεί στα υπόγεια, και το σκοτάδι μας είναι προϋπόθεση να λάμψει το φως του Χριστού.

Όλες οι «αμαρτίες» είναι ευκαιρίες και δρόμοι για τον παράδεισο. Μια αλλαγή χρειάζεται στον προορισμό...

Πηγή: synodoiporia.gr